

Anays M.

**Confesiunile unei
FETE RELE**

Volumul 2

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019
www.confesiunileunefeterele.ro

Alunec ușor în spațiul îngust precum canalul nașterii, dintre somn și vis... Gândurile încep să se încolăcească, într-o orgie de nedescris. Se învâlmășesc, se împletesc, se împreunează și procreează, instantaneu, idei mici, năstrușnice și obraznice. Este momentul meu de intimitate profundă, când nimic din realitatea imediată nu mai există. Nimic din ce am făcut peste zi sau peste an nu mai contează. Alegeri, decizii, nervi, furie, dragoste și crâmpie de fericire, furată sau de drept primită, toate tac și viața interioară, cea care niciodată nu știe să tacă, dă în clocot.

Ești femeia Alfa, mi s-a spus și nu am recunoscut. În primul rând, pentru că etichetările și categorisirile nu fac altceva decât să creeze limite artificiale și, în al doilea rând, pentru că, indiferent cum aș fi, nu mă voi considera niciodată femeia opozabilă masculului „Alfa”. Eu nu sunt opozabilă decât mie însămi, indiferent dacă azi statutul meu social s-a schimbat.

Nu au fost destinul, întâmplarea, coincidența sau mai știu eu ce forță ocultă, superioară, divină, care să-mi fi modificat perspectiva asupra vieții și care să mă fi convins prin te miri ce truc de circ ieftin să-mi schimb părerile despre relații. Nu, am fost eu, cea care, fără a încălca principiile, a decis, la un moment dat, că poate face și acest pas.

Și... m-am căsătorit!

„Anays măritată? Nu cred, imposibil, ce glumă proastă!” au fost cuvintele pe care le-am auzit cel mai mult imediat după ce am anunțat iminența evenimentului. Din perspectiva a ceea ce știau toți despre mine, mi-e clar că era greu de crezut. Din perspectiva a ceea ce știu eu despre mine, în condițiile de față, este cât se poate de firesc.

Dar s-o luăm cu începutul...

Până la urmă, nu a fost nimic de „trăit” alături de M, cu excepția momentelor spumoase de la birou sau de prin restaurante obscure, acolo unde îi plăcea să mă târască să luăm uneori masa, doar pentru a ne bucura de o intimitate perversă, ascunsă și, în același timp, expusă luminii zilei și ochiului vigilent al celor ce știau „să vadă”. Un joc succulent, la care am renunțat destul de repede, din pură plictiseală. Devenise previzibil, de fiecare dată urmam aceiași pași, de parcă am fi intrat într-o buclă temporală și am fi rețrăit, la infinit, aceleași momente. M era însă fascinat de puterea de a se juca de-a Demiurgul și de a recrea, mereu, aceași zi, mai ales că devenise tot mai dependent de clipele noastre.

În ziua în care acestea au luat sfârșit, i-am spus-o chiar înainte să mergem, ca de obicei, să luăm masa. I-am spus-o scurt și sec, nu-mi plac despărțirile lacrimogene, mai ales când persoana care face scena dramatică poartă

în pantaloni *cojones* doar la propriu. A făcut ochii mari și m-a rugat să discutăm la masă. Unde însă nu am mai ajuns, pentru că, efectiv, îmi venea să-i bag meniul pe gât, sătulă de scenariul fără de sfârșit. Ce repede se transformă lucrurile, aș fi putut să gândesc, însă adevărul era că, de fapt, lucrurile nu se transformaseră, ci doar își pierduseră... masca... căzuseră aparențele – nu știu dacă toate – și rămăseseră în lumina lor rece și reală, expunându-și cu mândrie hidoșenia cu pretenții de nuri. De la acel M al primei întâlniri până la cel ce mă implora „să discutăm”, părea că trecuseră câțiva ani-lumină, și nu doar o lună...

Am ieșit totuși la o plimbare, să evităm scena finală cu public, ovații și ieșiri repetate la rampă pentru bis, căci sunt convinsă că s-ar fi ivit doritori. Poate deloc surprinzător, M nu părea să regrete atât despărțirea noastră, cât faptul că trebuia să pună punct scenariului său concentric. Poate nu chiar punct, mai degrabă, punct și virgulă, căci, desigur, urma să-și găsească o altă parteneră de joc. Totuși, m-a asigurat de sentimentele lui sincere, de faptul că mă iubește și mă respectă și tocmai de aceea nu va îndrăzni să conteste decizia mea, indiferent cât de mult va suferi el în urma acesteia, și că toată povestea asta, în caz că nu am înțeles, nu ar fi avut decât scopul de a țese iluzia nemuririi prin posibilitatea de a crede, chiar și limitat, că timpul nu trece și că stă în mâinile noastre să-l oprim (sau să-l reluăm, identic, de câte ori vrem; și el voia mereu...).

M-a măgulit. A ieșit din peisaj cu capul sus. Cu aparentă demnitate. Am ignorat crizele ulterioare, niciodată cu mine de față, dar de care aflam de la numeroși

binevoitori, mesageri involuntari sau tocmiți. Nu a contat, așa că nu m-am obosit să aflu, la fel cum nu m-a mai interesat nimic legat de acest subiect. Oricum, s-a repliat relativ repede, așa cum corect intuiseam.

După povestea cu M, am luat o nouă pauză. Dacă jocul lui mă plictisise, acum simțeam că sunt obosită de posibilitatea unui nou început. Nu aveam ce poveste să macin în lipsa unui partener, vremelnice, dar real, în niciun caz nu aveam chef să trăiesc de la început tratativele inerente oricărui început de relație. Pur și simplu, mi se părea obositor. Îngrozitor de obositor și de enervant. Dar nu făceam nimic ca să evit avansurile sau apropourile bărbaților. Pur și simplu, le ignoram cu calm. Ca bonus, asta mi se părea destul de distractiv, mai ales că reacțiile bărbaților nu întârziu să-și schimbe esența. Adică, pentru că nu le răspundeam în niciun fel avansurilor, ajungeau, automat, la o invariabilă concluzie: „ești curvă!”.

Asta este și concluzia celor care încercau să mă agațe pe net cu replici de tipul „Bună cf”, la care nu numai că nu ofeream niciun răspuns, ci automat îi restricționam. Logica lor le spunea că numai o „curvă” ar putea să ignore avansurile unor bărbați străini, nerăspunzând instantaneu tentativelor lor de a o pipăi, măcar și virtual.

Deși se spune că de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere, problema este că acolo unde nu sunt o minimă educație și un nivel minim de bun-simț de comportament în societate (online sau offline), însăși societatea (și nu Dumnezeu) trebuie să-i ceară totuși ceva mitocanului, și anume să se civilizeze sau, dacă nu, să opteze pentru alternativă, adică

să se retragă în copacul din care dă semne că tocmai a coborât (ce-i drept, prea devreme).

În primul rând, femeile nu sunt haine să le „agăți” și nici nu s-au născut pentru a fi la dispoziția vreunui bărbat – cu atât mai mult necunoscut – care are chef de conversații și nu numai și care e convins – că așa vrea scula lui – că internetul este exact balta despre care alți înțelepți de teapa lui i-au explicat că... „are pește”, deci el nu trebuie decât să aleagă din grămada lipsită de voință a obiectelor sexuale numite femei; el nu trebuie decât să zică „pârț” și femeia, automat, oricine ar fi ea, îi va răspunde cu un umil și plin de respect „hap”. Așa că este normal ca atunci când vede că o femeie îndrăznește să nu se obosească să-i dea vreun rest de atenție, să-și iasă din miști, inocent și neprihănit în comportament și intenții, că oare ce vină are el dacă femeile care nu-l bagă în seamă „sunt curve” și se comportă inadmisibil cu el, ignorându-l, ca și când libidinoasa lui abordare nici nu ar fi existat?

Greu e să fii femeie, dar parcă mai greu e să fii bărbat într-o epocă în care ai la îndemână atâtea mijloace de comunicare și socializare și tu nu știi ce să faci cu ele, preferând să-ți dai cu tesla în bijuteriile-ți, că atâta poți, că așa ai fost învățat sau poate pentru că ai senzația că așa se comportă un „bărbat adevărat”. Nimic mai greșit, evident! Dar cum cei mai mulți dintre acești bărbați nu vor pricepe în veci nimic din propriul comportament, să nu exagerăm perpetuând falsa speranță că vor renunța vreodată la mitocănie și nesimțire, așa cum nici femeile nu trebuie să renunțe vreodată la dreptul lor absolut de a nu se împiedica de mizerii, pentru a nu-și murdări nici măcar tocurile.

Și exact când ochii începuseră să șteargă pe pilot automat din decor siluetele masculine, iar urechile să filtreze la intrare vocile guturale (sau textele neobrazate), toate având același unic și banal scop... s-a întâmplat!

Oprisem la trecerea de pietoni în ultimul moment. Nu aveam viteză, doar gândurile hălăduiau dincolo de orașul puturos de sfârșit de toamnă. Din obișnuință, am dus mâna în dreptul scaunului din dreapta, ca și când aș fi vrut să împiedic o imagină persoana să se lovească, din cauza frânei bruște, de bord. Gestul meu s-a oprit blând pe scaunul gol și atunci am conștientizat că a trecut atât de mult timp... Nu am regretat, dar nici nu am jubilat, însă momentul a fost înregistrat în zona microrevelațiilor care, în timp, ne transformă.

Oprisem să treacă un bărbat între două vârste, înalt, cu fața acoperită de o pălărie ușor neasortată la strada pe care tocmai o traversa. Înainte să pună însă primul picior pe trecere, a întors capul spre mine, și-a dus teatral mâna dreaptă în dreptul inimii și a făcut spre mine o înclinare ușoară, în semn de mulțumire. Apoi, a zâmbit. Nu i-am zărit nicio secundă ochii, însă zâmbetul... Zâmbetul îmi era cumplit de familiar. Călătorea spre mine de la ani-lumină distanță, dintr-un trecut făcut pachet și expediat către Hades, cu predare personală.

„Ai dreptate, iubirea noastră a murit. Și eu, încet, odată cu ea...” au fost ultimele cuvinte pe care mi le scrisese vreodată N. După internarea lui, încetase să-mi mai scrie și nici nu mai aflasem nimic despre el, nici măcar dacă mai era viu sau nu, chit că, pentru mine, el murise de mult. Și acum... Acum, zâmbetul lui traversa strada, viu și aparent bine-mersi, iar mâna lui dreaptă îmi mulțumise așezată în dreptul inimii. Nu, nu aveam niciun dubiu, era el, deși nu-i văzusem fața toată, iar anii scurși între noi se jucaseră neglijent cu ființa lui. Aș fi preferat să nu mă vadă, căci dacă aș fi intuit câteva secunde mai devreme că ar fi putut fi el (ce naiba să caute acolo?), aș fi trecut în trombă, fără să opresc, dar fără să-l accidentez, cum poate aș fi vrut atunci, la plecare...

Când trecutul îmi dă ghes, îmi permit să am nostalgii, dar niciodată regrete!

Trecuse fără să întoarcă capul, fără să tresară, fără nicio ezitare. E clar, nu m-a recunoscut și asta a făcut ca întreaga scenă să primească un mare delete. Nefirească potrivire de momente, nu? Revelația singurătății să fie urmată chiar de apariția... lui N? Dar oricât aș ține eu la semne, acesta nu era unul care să-mi convină. Mi-am promis să-i inventez o altă semnificație, complet diferită de cea pe care, sigur, i-aș fi conferit-o atunci, în cealaltă viață a mea.

Da, s-a întâmplat să aflu când a fost internat (oare cu ce diagnostic?), nu am aflat că a fost externat (vindecăt oare?), dar întâmplarea (tot ea, să zicem!) a făcut în așa

fel încât nu doar să aflu, ci să-l văd și să mă bucur o dată în plus că deciziile cele mai grele sunt, de fapt, și cele mai bune. Aveam dovada în fața mea...

Femeia pe care o cauți nu mai există. Și-a învățat, în sfârșit, lecția. Știi că nu-ți convine, dar ce să faci? N-ai ce să faci!

După acea zi, am pus în cui amorul cu singurătatea și mi-am propus să intru desculță în noua etapă din viața mea. Nu conta vârsta, nu contau experiențele, conta momentul și faptul că, deși nu gândeam așa, simțeam așa. Altfel spus, voiam să mă mărit. Nu aș spune cuvinte mari precum „să întemeiez o familie”, mai aveam (și mai am) mult până acolo, dar ideea de a fi parte dintr-o taină pe care până acum nu dădusem doi bani mă tenta al naibii de mult. Și asta, fără să-mi schimb scala de valori, căci nu ar fi fost păcat să treacă vremea și eu să nu fi trăit și o astfel de experiență? Și, cel puțin în intenție, aveam de gând să plec la drum fără trucuri. Eram decisă să-mi închid în seif ifosele, infidelitățile, indiferența, mă rog, tot arsenalul de arme credincioase și să nu le eliberez decât dacă situația se va altera în așa măsură încât să nu mai conteze. Eram, desigur, conștientă că, mai devreme sau mai târziu, aveam șanse să ajung acolo, dar tot farmecul era să lupt să se ajungă cât mai... târziu, nu?

Nu am pornit chiar a doua zi de dimineață la vânătoare de soți, ci am început să-mi reconsider criteriile conform cărora dădeam atenție bărbaților. Criteriile de selecție, cu alte cuvinte.

Nu am de gând să fac o listă și apoi, cu ea în mână, să-i intervievez ca pentru un job în corporație pe posibiii candidați. Asta ar transforma un vis într-o negociere mercantilă și aș avea senzația că îmi „cumpăr” soț. Nu caut un tip anume de bărbat, nu dau doi bani pe etichete, iar bărbații autosuficienți îmi sunt atât de antipatici, încât, indiferent de cumulul altor posibile calități, doar din această cauză nu am răbdare nici măcar să mă port civilizată. Mă rog, mă refeream la acei bărbați care-și flutură bărbăția sub stindardul masculului Alfa. Pentru mine, totuna, să-și pună în frunte, în piept sau oriunde altundeva orice literă din alfabet, nu părerea lui despre sine și nici măcar a celorlalți contează în ochii mei, ci doar ce simt eu față de el. Și, poate mai târziu, pentru el.

Să fie asta o dovadă de... – era cât pe ce să zic maturizare! –, de vindecare? Disponibilitatea mea de a mă implica sufletește, din nou, de a accepta o anume doză de risc și de a pune la bătaie ceea ce m-am chinuit atâta timp să țin ferecat sub fițe și capricii nejustificate poate fi, într-adevăr, dovada că, în mod real, am închis cel mai dureros capitol din viața mea? Dar asta nu înseamnă că-mi voi da iar jos chiloții – la figurat – vreodată, indiferent de relația în care mă voi implica. Iar dacă nu accept să dau niciun milimetru înapoi și nici să mă reneg nici măcar o secundă, de asemenea, nu înseamnă că vreau să mă răzbun pe toți bărbații – cum deja mi s-a spus –, ci că, pur și simplu, o

femeie poate fi și altfel decât cu capul plecat și poalele ridicate pe spinare în fața unui bărbat.

Dacă gândești că nu te iubește nimeni, nu înseamnă că nu ai un partener de viață, ci că nu te iubești tu pe tine. Și de-abia asta este cu adevărat trist...

Și totuși... nu cred că aș accepta un bărbat ca el. Ca A. Bărbatul cu fantezii. Prea multe, prea ca la balamuc. Bine, poate niciodată nu sunt prea multe, dar când toate au o notă bolnăvicioasă, parcă și gradul de acceptabilitate de care dau dovadă cunoaște o ușoară regresie. Ușoară, da?

Căci niciodată nu m-a tentat patologicul, indiferent de sclipirea aparențelor, indiferent de promisiunile sale excesiv de suculente și de ofertante. Și A friza patologicul. Mi-a mărturisit suprema sa fantezie pe care, fără s-o lege neapărat de persoana mea, mi-a împărtășit-o din dorința de a o aduce în realitate cât mai repede, eventual cu mine...

- Anays, mărită-te cu mine!

- Bună fantezie, A!

- Nu e nicio fantezie, e dorința mea sinceră și completă... Știi că nu ne cunoaștem de mult timp, dar simt cu toată ființa că ești femeia pe care o caut de atâta timp. În plus, știu că, alături de tine, fantezia mea poate deveni realitate...

- Acea fantezie?

- Da, Anays... te iubesc atât de mult, de complet, de profund, încât vreau să-ți fac ție cadoul suprem...

Ok, să ne oprim aici din povestit, căci e momentul să vă destăinui care era „suprema” sa fantezie. A ar fi vrut să ne căsătorim și apoi, în patul nostru, să aducă încă o persoană. Dacă vă gândiți la vreo femeie ai cărei nuri pot da cu roțile în sus și cel *mai* confuz sexual bărbat, dar și cea *mai* heterosexuală femeie, vă înșelați amarnic. Nu, A voia să aducă un bărbat, unul pe care să-l aleg eu, unul despre care eu să știu că mă poate face cu adevărat fericită în pat. Și în timp ce bărbatul prin definiție – obligatoriu cu un penis impresionant – m-ar poseda frenetic pe la spate, fără însă să mă atingă în nicio secundă cu mâinile sau cu altă parte a corpului în afară de mădularul adânc înfipt în intimitatea mea de femeie, A să-mi țină fața în mâini și să mă sărute cu disperare, printre lacrimi, fericit și incitat, dar fără a participa în vreun fel la mica sa orgie. Să mă simtă în timp ce juisez, într-un orgasm apocaliptic, orgasm pe care el să nu mi-l poată oferi decât așa. Cu alte cuvinte, să mi-l ofere totuși, chiar dacă prin terți, și eu să țin minte că el mă iubește atât de mult, încât fericirea mea completă este mai presus de orgoliul sau demnitatea sa de soț (obligatoriu, trebuia să fi fost căsătorii pentru a pune cu succes în scenă această fantezie bolnavă, dar care, trebuie să recunosc, mă și excita, mai ales că ținea să mi-o povestească toată cu lux de amănunte, imaginându-și fiecare tresărire, fiecare mișcare, fiecare arcuire, fiecare fior, descriindu-mi în detaliu falusul aducător de extaz, viguros și străbătut de nervuri puternice...) Iar eu, inevitabil, continuam în gând fantezia, tulburată totuși de obrăznicia și indecența imaginilor

pe care A reușea să le creeze cu precizie de ceasornicar, imaginându-mi, la rândul meu, cum misteriosul posesor de har orgasmic uită de regula impusă și mă cuprinde cu mâinile sale hotărâte, frământându-mi sânii, coapsele și orice alt centimetru de piele disponibil, cum mă întoarce fără a ieși complet din mine și cum continuă fantastica împreunare, până la completa noastră epuizare, până la amestecul perfect al fluidelor pe care femela și masculul le-au eliberat pentru și datorită celuilalt, urmând ca eu să-mi trag sufletul aproape leșinată, dar îndestulată, în timp ce el ar alege să-și revină oferindu-mi sex oral. Lent, gingaș, atent la detalii, răbdător și perseverent, astfel încât să nu-i pot refuza un nou orgasm, deși târziu, atunci când însăși imaginația, atinsă și ea de o undă de patimă strâmbă, va fi obosit de atâtea detalii erotice.

Incredibil, dar repetatele fantezii bolnave și neîmplinite au început să mă tracaseze exagerat... și să mă frustreze, lăsând undeva o urmă de dorință... oare ce-ar fi dacă am pune în practică... „suprema” fantezie? Nu ar fi nimic în afară de ceea ce este, doar că nu eram pregătită să plătesc pentru asta un preț atât de mare precum măritișul. Cel puțin teoretic, se presupune că, la bază, acesta ar avea cu totul și cu totul alte considerente, corect? Deci nu!

În plus, fac parte dintr-o generație de femei care nu știu (sau, mai degrabă, nu vor) să cocoloșească un bărbat. Să-l trateze mămos, să-l momească, să-l cumpere sau să-i joace cele mai perverse roluri ca să-i facă pe plac.

În viață, am învățat destul de târziu – da, recunosc fără jenă – să fac alegerile corecte, căci destul de târziu am înțeles că totul stă în deciziile pe care le luăm la un moment dat, unele cu urmări efemere, altele cu urmări stabile sau decisive pentru restul timpului rămas de trăit, însă de la început am înțeles un singur lucru: bărbații nu au nevoie de încă o mamă, unii dintre ei neputându-se desprinde nici măcar de cea sub fustele căreia le-au mijit mustățile.

Un bărbat care schimbă alintul matern cu cel ușor nefiresc al iubitei care-i imită mama este un bărbat confuz. Căci dacă de la sânul mamei a supt lapte, nu trebuie s-o facă și de la cel al iubitei. Ar fi un sacrilegiu! Nu poți amesteca și suprapune cele două izvoare de viață: unul din care te-ai născut și altul din care ți se hrănește virilitatea, bărbate!

Așadar, nu știu bărbatului să-i suflu în ciorbă, să-l sărut părintește pe creștet sau pe bubă, să treacă. Să-i cânt în strună, să-i minimizez gogomăniile cu voce tare, doar ca să-i ușurez conștiința în scurtele sale momente de agonie, mințind pios. Nu știu să-l consolez ori de câte ori suferă imaginar pentru te miri ce monstru plăsmuit de o imaginație ușor bolândă. Și nici nu am de gând să mă apuc să învăț acum. Deși mulți ar spune că fix astea sunt calități demne de-o soție! Problema este că fix genul ăsta de soție eu nu pot și nici nu vreau să fiu.

Nu pledez pentru lipsa de empatie, ci pentru tăierea cordonului ombilical care încă îi leagă pe unii bărbați de ideea de a-și transforma iubita sau soția în mamă-surogat, uneori inclusiv cu dispensă pentru sex. La un moment dat, acest aranjament grotesc clachează și cei implicați ies serios și permanent avariați.

Deci, din nou... nu!

Nu mă deranjează că nu sunt personajul pozitiv din povestea vieții mele. Și asta pentru că, în realitate, spre deosebire de poveștile din cărți sau filme, personajele pozitive nu câștigă aproape niciodată. Cele câteva excepții sunt insignifiante. Iar dintre ele, un căcat de accident sau un căcat de cancer își ia comision. Baban. Că nu știu cum se face, dar și moartea, când se pune pe treabă, nu se încurcă, seceră cam la întâmplare, dar parcă mai și alege, pe sprânceană, uneori: pe cei mai tineri, mai buni, mai deștepți și cu un potențial de care omenirea nu va putea beneficia vreodată... asta, așa, ca o tristă constatare, căci până la urmă, mai devreme sau mai târziu, destinația este, invariabil, aceeași. Trăgând linie, cred că întrebarea cea mai importantă este dacă ți-a plăcut să trăiești. Sau, mai exact spus, dacă ți-a plăcut să trăiești viața pe care ți-ai făcut-o. Scurtă, lungă, câtă a fost să fie, dar măcar ai lins tot, până la capăt și apoi și degetele? Ai făcut-o lată ori de câte ori ai avut ocazia? Ai încălcat reguli stupide și nu ai respectat standarde aberante? Ți-ai impus punctul